

ת"פ 33706/04/20 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 33706-04-20 מדינת ישראל נ' פלוני (עציר)

בפני כבוד סגן הנשיא ירון מינטקביץ

בעניין: מדינת ישראל

ע"י עו"ד תמר טופז שם טוב

המאשימה

נגד

פלוני

ע"י עו"ד חגית רייזמן

הנאשם

גזר דין

רקע

הנאשם הורשע על פי הודאתו ברצף עבירות אלימות, אותן ביצע כלפי בת זוגו, עמה התגורר (להלן: **המתלוננת**) וכן כי פגע בכלבתה. הודאת הנאשם נתנה במסגרת תשובתו לאישום, אשר כללה הודאה במרבית עובדותיו. לאור התשובה, המאשימה הודיעה כי לא תציג ראיות להוכחת יתר האמור בכתב האישום. מעבר לכך, הנאשם צירף תיק אחר בו יוחסה לו עיברת איומים. ואלו עובדות כתב האישום בהן הודה הנאשם:

אישום ראשון

ביום 20.4.20 דרש הנאשם מהמתלוננת כי תצא מדירתם. המתלוננת סרבה והנאשם איים עליה, כי לא יחכה לבוקר וכי **"יהיו מצבים גרועים"**. לאחר מכן הנאשם קילל את המתלוננת וכשזו התרחקה ממנו הפילה ארצה והכה אותה באגרופים ובצינור מתכת, משך בשערותיה והצמיד סכין לגרונה.

כלבתה של המתלוננת התקרבה לעברה, והנאשם תפס את הכלבה בצווארה, חנק אותה וטלטל אותה מצד לצד, עד שיצא מפיה קצף. המתלוננת התחננה בפני הנאשם כי יעזוב את הכלבה ויכה אותה במקומה, ואז השליך הנאשם את הכלבה.

הנאשם הצמיד סכין לצווארה של המתלוננת, חנק אותה ואיים עליה שלא תספר לאיש על מעשיו, והרפה ממנה רק כאשר הנהנה בראשה לאישור תוך בכי. לאחר מכן איים עליה כי יגזור את שערותיה בשנתה.

בשל מעשיו אלו הורשע הנאשם בעבירות של תקיפת בת זוג, איומים והתעללות בבעל חיים.

אישום שני

ביום 28.2.20 גנב הנאשם 1 מהמתלוננת סכום של 1,000 ש"ח שהחביאה בבית.

אישומים שלישי וחמישי

במועד לא ברור בין השנים 2018-2020 חנק הנאשם את כלבתה של המתלוננת והכה אותה. בשל כך הורשע בעבירה של התעללות בבעל חיים (עובדות האישום מגוללות שני מקרים שונים, אך מתשובת הנאשם לא היה ברור האם הוא מודה בשני מקרים או באירוע אחד, ומטעמי זהירות הורשע במעשה בודד).

אישום רביעי

בתקופה הסמוכה לתחילת שנת 2020 התגלע ויכוח בין הנאשם למתלוננת במהלכו קילל הנאשם את המתלוננת, היכה אותה גרם לכוויה בידה באמצעות סיגריה אותה עישן. בשל כך הורשע בתקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש.

ת"פ 8361-09-18

ביום 30.6.16 שהה הנאשם בבית החולים "שערי צדק" ומאבטחים הוזעקו בשל דיווח שתקף את המתלוננת. הנאשם הוציא מתיקה של המתלוננת מזרק, הכניס אותו לצווארו ואיים על המאבטחים כי הוא חולה איידס ושלא יתקרבו אליו.

טענות הצדדים

ב"כ המאשימה הפנתה לחומרת העבירות בהן הורשע הנאשם, פגיעתן במתלוננת ובכלבתה, והצורך להרתיע מפני ביצוע עבירות דומות. לאור אלה ביקשה לקבוע כי מתחם העונש ההולם את מכלול העבירות מושא התיק העיקרי הוא מאסר לתקופה שבין שלוש לחמש שנים. ביחס לתיק האיומים שצורף בקשה לקבוע כי מתחם העונש ההולם הוא מאסר לתקופה שבין ששה חודשים לשנה. בשים לב לנסיבות החיצוניות לאישומים, ובעיקר עברו המכביד של הנאשם, בקשה לגזור עליו חמש שנות מאסר ועונשים נלווים.

ב"כ הנאשם הפנתה לכך שהמעשים מושא התיק העיקרי שונים מתיקי אלימות במשפחה אחרים, בכך שהנאשם והמתלוננת לא היו נשואים, והמתלוננת היתה חופשית לעזבו בכל רגע. לשיטתה הדבר מלמד על כך שמדובר במערכת יחסים שאלו היו מאפייניה. את הדגש בטיעוניה שמה על הנסיבות החיצוניות למעשים, ובהם נתוניו האישיים של הנאשם, הסובל מבעיות נפשיות וגופניות, וכן על הודאתו של הנאשם, אשר נתנה ללא תמורה או התחייבות מצד המאשימה, למרות קשיים ראייתיים ולמרות שלהערכתה המתלוננת לא היתה מעידה נגד הנאשם.

לאור אלה, בקשה להשית על הנאשם עונש שלא יעלה על שנת מאסר.

הנאשם לא ביקש לומר את מילתו בטרם ייגזר עונשו.

מתחם העונש ההולם - התיק העיקרי

לאורך תקופה של מספר חודשים הנאשם תקף את המתלוננת מספר פעמים, איים עליה, לרבות תוך הצמדת סכין לצווארה, כן התעלל בכלבתה ואף גנב את כספה. אמנם מדובר במקרים נפרדים, אך כולם בוצעו בפרק זמן לא ארוך, באותה מסגרת זוגית ונועדו לפגוע במתלוננת (כולל העבירות נגד הכלבה), ועל כן אקבע בעניינם מתחם עונש אחד.

חומרתן של עבירות אלימות הנעברות בתא הזוגי, היא בכך שהן פוגעות בקרבנות פגיעה גופנית, ובעיקר נפשית, ומערערות את תחושת הביטחון האישי שלהם בביתם. לא ראיתי לעניין זה מקום לאבחן בין עבירות הנעברות בין בני זוג

שאינם נשואים ואלה שכן מיסדו את הקשר. העובדה שהמתלוננת לא נישאה לנאשם אינה מקהה מחומרת העבירות ואינה הופכת את הפגיעה לקלה יותר, והתקשיתי לרדת לעמקה של הטענה, כי המתלוננת יכלה לקום וללכת בכל רגע - שהרי תסמונת האישה המוכה אינה חלה רק לאחר חופה וקידושין, וגם בת זוג ידועה בציבור יכולה להתקשות ולאזור את הכוחות הדרושים לצאת ממעגל האלימות.

פסיקה עקבית של בית המשפט העליון והערכאות הדיוניות התייחסה לחומרתן של עבירות דומות, ולצורך להשית בצידן עונש מוחשי, המעביר את המסר בדרך שאינה משתמעת לשתי פנים. ר' למשל ע"פ 669/12 - י.ע. נ' מדינת ישראל:

קשה להלום כי בישראל של המאה העשרים ואחת, עדיין רווחת התופעה של אלימות במשפחה, ובמיוחד אלימות נגד בת זוג, משל הייתה רכוש וקניינו של הבעל. כל זאת, תוך ניצול פערי כוחות פיזיים, לעתים תוך ניצול תלות כלכלית ורגשית של בת הזוג, ותוך ניצול העובדה שהדברים מתרחשים בין כתלי הבית כשהם סמויים מן העין. התופעה מעוררת שאט נפש וסלידה, והענישה בעבירות אלה צריכה לשקף את המימד המחמיר של עבירות אלימות במשפחה, תוך הכרה בעוול ובנוזק הנפשי או הפיזי שנגרם לבת הזוג ובפגיעה בכבודה (ע"פ 4875/11 מדינת ישראל נ' פלוני בפסקה 12 (לא פורסם, 26.1.2012); ע"פ 322/12 מדינת ישראל נ' פלוני (לא פורסם, 18.4.2012)).

ר' גם עפ"ג 18822-08-15, ליאור דולב נ' מדינת ישראל, שם נפסק:

במקרים מן הסוג הנדון לפנינו, על בית המשפט להציב נורמה ברורה וחד משמעית, לפיה אדם הנוטל לעצמו את החירות לנקוט בדרכי אלימות כלפי בת זוגו וילדו ישלם מחיר משמעותי על מעשיו על מעשיו (ר': ע"פ 4732/10 מדינת ישראל נ' פלוני (פורסם בנבו) (2012)).

ר' גם ע"פ 6724-01-14, סעיד נ' מדינת ישראל וע"פ 41333-08-14, חג'אזי נ' מדינת ישראל.

בקביעת מתחם העונש אביא בחשבון את חומרת העבירות, השימוש בסכין ובצינור מתכת, האיומים הבוטים וההתעללות בבעל חיים חסר ישע, שהנאשם ביקש לפגוע דרכו במתלוננת. כמו כן אביא בחשבון כי הנאשם ניצל את המגורים המשותפים עם המתלוננת על מנת לגנוב את כספה. לאור אלה, מתחם העונש ההולם את מכלול מעשי הנאשם הוא מאסר בפועל, לתקופה שבין שנתיים לארבע שנים.

מתחם העונש - ת"פ 8361-09-18

הנאשם איים על שני מאבטחים בבית חולים, באמצעות מזרק אותו הכניס קודם לצווארו, כי הוא חולה איידס ולא יתקרבו אליו. מדובר באיום מוחשי ובהתנהגות בריונית וחסרת רסן, אשר לא ניתן להשלים איתה. במיוחד דברים אמורים בשים לב לכך שהדבר היה בבית חולים, וכי המאבטחים נקראו למקום בעקבות דיווח כי הנאשם תקף את המתלוננת.

בשים לב לאלה, מתחם העונש ההולם נע בין מאסר קצר ועד שמונה חודשי מאסר.

נסיבות שאינן קשורות לעבירות

הנאשם יליד 1966. מבדיקה פסיכיאטרית שנערכה לו עולה, כי צורך סמים לאורך שנים, אך אינו סובל ממחלת נפש ולא היה בעבר בטיפול פסיכיאטרי. לחובתו 14 הרשעות קודמות, בגין נדון למאסרים ממושכים:

בשנת 1987 נדון למאסר על תנאי בגין עבירות רכוש;

בשנת 1989 נדון למאסר על תנאי בגין עבירות סמים;

בשנת 1990 נדון ל-15 חודשי מאסר בגין עבירת רכוש. בהמשך השנה נדון ל-33 חודשי מאסר בגין עשרות עבירות רכוש;

בשנת 1991 נדון ל-12 חודשי מאסר בגין עבירות רכוש. עוד בהמשך השנה נדון לשישה חודשי מאסר בפועל בגין עבירת סמים;

בשנת 1992 נדון למאסר על תנאי בגין עבירת רכוש;

בשנת 1995 נדון ל-12 חודשי מאסר בגין עבירת סמים. העונש כלל הפעלת מאסר על תנאי שהושת על הנאשם בתיק אחר;

בשנת 2000 נדון ל-15 חודשי מאסר בגין עבירות סמים ורכוש. העונש כלל הפעלת מאסר על תנאי שהושת על הנאשם בתיק אחר. עוד בהמשך השנה נדון לשישה חודשי מאסר בפועל בגין עבירות רכוש ואלימות. גם עונש מאסר זה כלל הפעלת מאסר על תנאי;

בשנת 2001 נדון לחודשיים מאסר בגין עבירה של השמדת ראיות;

בשנת 2012 נדון למאסר על תנאי בגין עבירת אלימות;

בשנת 2013 נדון למאסר על תנאי בגין עבירת אלימות;

בשנת 2016 נדון ל-6 חודשי מאסר בפועל בגין עבירות אלימות. העונש כלל הפעלת מאסר על תנאי שהושת על הנאשם בתיק אחר.

דין והכרעה

עיקר שיקולי הענישה פועלים לחובתו של הנאשם: מדובר באדם אשר לחובתו הרשעות רבות במגוון תחומי עבריינות: אלימות, סמים ורכוש, אשר הרגיל עצמו לפגוע בגופם ורכושם של אחרים וכי סיגל לעצמו דפוסי עברייניים המהווים שגרת חיוו. מאסרים רבים שהוטלו על הנאשם לא הרתיעו אותו מלשוב ולבצע עבירות וניכר כי אין עליו מורא החוק כלל, ורק חומות הכלא יכולות לחצוץ בינו ובין הקרבן הבא.

מנגד, הנאשם קיבל אחריות למעשיו והודה במיוחס לו מיוזמתו, כתשובה לאישום, ללא תמורה או התחייבות לענישה כלשהי. הודאת הנאשם חסכה מהמתלוננת את הקושי הניכר הכרוך במתן עדות, ולנתון זה משמעות רבה.

לאור אלה, אשית על הנאשם עונש הנמצא בצידם הבינוני גבוה של המתחמים אותם קבעתי (בתיק העיקרי ובתיק המצורף) - ואדגיש בהקשר זה, כי אלמלא הודאת הנאשם לא הייתי מהסס להשית עליו את הרף העליון של המתחמים. כמו כן, לאור הודאת הנאשם אחפוף חלק ניכר מהעונשים בשל התיק העיקרי ובשל התיק המצורף:

לפיכך גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. שלושים ושישה חודשי מאסר בפועל. מהמאסר ינוכו ימי מעצרו של הנאשם, מיום 21.4.20.
- ב. שמונה חודשי מאסר, בו לא יישא אלא אם יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר עבירת אלימות או רכוש שהיא פשע.
- ג. חמישה חודשי מאסר, בו לא יישא אלא אם יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר עבירת אלימות או רכוש שהיא עוון. מודגש, כי הכוונה לאלימות כנגד אדם או בעל חיים.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום.

ניתן היום, ל' תשרי תשפ"א, 18 אוקטובר 2020, במעמד הצדדים.